

udgifter godtgjorte efter Overslag, men han skal have dem godtgjort efter sit virkelige Udslag. Saaledes som det nu er, er der en stor Ubillighed med Hensyn til Befordringen af de offentlige Ejernestebreve. De offentlige Ejernestebreve, som vedkomme Retsvæsenet eller Justitsvæsenet, have Kommunerne slet ingen Forpligtelse til at befordre, men desuagtet gaar det i Virkeligheden saaledes, at Retsbetjentene, eller ialtsald en Del af dem, skrive paa Brevet „offentligt Ejernestebrev“, og saaledes bliver det en kommunal Sag at besørge et saadant Ejernestebrev. Dette er ingen Smaating for Kommunerne, thi efter indenrigsministerielle Skrivelser og efter Domme maa Kommunerne lade saadanne Ejernestebreve afhente dagligen hos Sognefogedene og dagligen bringe til dem. Der er nemlig efter en Forhandling imellem Justitsministeren og Indenrigsministeren givet den Regel, at en Sognefoged ikke er pligtig til at hente Ejernestebreve paa Postuddelingsstedet, men at de skulle bringes til ham paa hans Bopæl, og at der altsaa skal holdes et Bud særskilt, som skal gaa fra Postuddelingsstedet hen til Sognefogdens Bopæl og bringe de daglige Ejernestebreve. Dersom Ministerens Forslag gaar igjennem, ville mange Kommuner blive befriede for en Byrde, som urettelig er paalagt dem med Hensyn til de justitielle Ejernestebrevs Besørgelse, og nogle af dem ville kunne slippe omtrent helt for at holde disse kommunale Postbude. Hvis nu dette Forslag til § 5 ikke skulde gaa igjennem vil jeg henstille til den ærede Minister, om det ikke skulde være ham muligt at komme med et Lovforslag her i Rigsdagen, som gik ud paa at ordne hele Besørgelsen af det offentlige Brevvæsen paa en saadan Maade, at Embedsmænd og Bestillingsmænd, Sognefogeder derunder indbefattede, bleve tvungne til at benytte Landpostvæsenet og bleve nøbte til at betragte de Brevsamlingssteder, som nu ere oprettede i stort Antal omkring i Landet, som deres virkelige Poststationer, hvor de havde den Pligt at hente Breve. Som bemærket, kjenner jeg en Korrespondance imellem Indenrigsministeren og Justitsministeren, og hvad deraf er kommet ud, men jeg tror ikke, at det tilfredsstillende Nogen. Jeg vil ikke komme ind paa disse Omstændigheder her, hvor der kun er Tale om en vis Del af den offentlige Brevtjeneste, men naar den Del ordnes efter Ministerens Forslag, vil der altid være gjort et Fremstribt. Der bliver en vis Uregelmæssighed tilbage med Hensyn til den egentlig kommunale Brevbesørgelse, men det maatte jo nærmest være Indenrigsministerens Sag at ordne dette. Saaledes som den offentlige Brevbesørgelse nu foreligger, forterer den haabe under Justitsministeren og under Indenrigsministeren. Jeg vil stemme for § 5, fordi den afhjælper en Del af de Besværligheder, der nu praktisk finde Sted.

Justitsministeren (M. L. M. A. N.): Jeg

skal med Hensyn til det Spørgsmaal, som den sidste ærede Læser (Alberti) berørte, og som jo er det eneste mere almindelige Spørgsmaal, om man vil, som det nærværende Lovforslag giver Anledning til, tillade mig et Par Bemærkninger. Jeg kan i Meget henholde mig til, hvad der allerede er udtalt af de sidste to ærede Læsere. Jeg maa saaledes fremhæve, at der er noget høist Ubilligt i, at Retsbetjentene selv skulle bære de forøgede Udgifter, som Korrespondancen medfører i den Tid, der gaar, indtil Revisionen kan finde Sted. Det er ikke tilstrækkeligt, at man svarer, saaledes som der siges fra det ærede Udvalgs Side, at han jo ved den næste Revision af Kontorholdslovene kan faae Kontorholdsgodtgjørelsen forandret, og faae sig tillagt saadanne Portoudgifter, som svare til de virkelige havte Udgifter. Thi det vil paa andet Dandsk siges, at han for de 3, 4 à 5 Aar, som det mulig varer, inden Kontorholdsloven kommer til Revision for hans Vedkommende, selv skal bære Tabet, og det er aldeles ubilligt, da ganske vist Ingen kan bestride, at, er der nogen Del af Kontorholdet, hvor den Grundsetning bør fastholdes, at den Vedkommende skal have virkeligt Vederlag for sine havte Udgifter, er det i hvert Tilfælde med Hensyn til Portoudgifterne. Dertil kommer desuden den Omstændighed, at det, som allerede en af de ærede Læsere har ytret, er i allerhøjeste Grad imod Befolkningens Interesse, at Retsbetjentene skulle stræbe efter at indføre Besparelser i denne Gren af deres Forretninger, i denne Del af deres Budget, og det er saameget mere uheldigt, naar de stilles under de Vilkaar, jeg her har skildret, og altsaa vænnes til saameget som muligt at undgaa Portoudgifter i de Aar, paa Grundlag af hvilke man skal beregne de for det næste Kvindennium gjældende Portogodtgjørelser. Det bliver da en eviggjort Ulempe, som man aldrig nogensinde kommer udover. Hvad angaar, at Postloven skulde være til Ginder for at foretage den Forandring, der her er foreslaaget, skal jeg foreløbig kun bemærke, at jeg ganske vist altid har været meget imod denne Bestemmelse i Postloven og jeg anser det for meget uheldigt, at vi have faaet den, idet jeg tror, at den skader den offentlige Ejernestes Interesser, hvilket jeg betragter som meget vigtigere, end at man kan have den Fornøielse at se lige akkurat, hvad Postvæsenet koster. Men dernæst vil jeg sige, at det forekommer mig at ville være meget doktrinært, for at bruge et Udtryk, der ofte er blevet benyttet som en Bebreidelse imod mig og mine Lige, om man af Hensyn til Postloven vilde lade sig afholde fra at foretage Forandringer, som i og for sig findes hensigtsmæssige. Hvorfor skal denne Bestemmelse i Postloven være mere hellig end enhver anden Lov? Den Kontorholdslov, vi her drøfter, er jo ogsaa en Lov, og det er fuldkommen Lovligt, naar man ved den vil foretage en Forandring som den her omtalte i